

Armengol i el futur del PSIB

Francina Armengol se sent reforçada per mor del seu paper en la crisi del PSOE federal, i el PSIB aposta perquè ella sigui gairebé la carta única a la qual s'ho jugarà tot el 2019.

Reportatge de Miquel Payeras

“**N**o ho entenc i no crec que ningú ho entengui, ni ella”. Són paraules confiades a aquest setmanari per una dirigent del PSIB. Es refereix, és clar, a la líder andalusa, Susana Díaz. En el PSIB hi ha estupefacció per la seva actitud en tota la crisi interna: “Actua sense importar-li en absolut posar el partit en una situació límit, no sé què passarà amb vista al congrés federal, però ara com ara la situació és molt greu, així no anam”, afegeix la font esmentada.

Resistència

El congrés federal. És la gran fita que té el PSIB. Allà on es jugarà el seu futur. Tot l'episodi de l'abstenció per permetre el Govern de Mariano Rajoy i les ferides obertes que ha provocat, i que no han cicatritzat, queden enrere perquè la “batalla decisiva”, diu gràficament una consellera socialista del Govern, s'haurà de lliurar en el conclave que la comissió gestora ha de convocar i que encara no té data. Pareix clar que l'estratègia de Díaz i dels seus aliats és endarrerir-lo el màxim possible. Amb la intenció que el partit estigui calmat quan es convoqui. I que ella es pugui presentar a la secreta-

ria general i amb garanties d'obtenir una victòria fàcil. Si més no, així ho analitzen a través dels mitjans de Madrid els més favorables a la projecció de l'andalusa com a líder del socialisme espanyol de l'avenir. Però en el PSIB tenen dubtes que de veres s'acabi presentant.

Un membre del gabinet de Presidència del Govern conclou per a EL TEMPS que “després d'aquest mes d'octubre, amb tot el que ha passat, na Susana està cremada, igual que en Sánchez, no crec que ni l'una ni l'altre puguin pensar seriosament d'ocupar la secretaria general, el partit està tan afectat, tan romput, que necessitem algú molt diferent per superar aquesta situació, perquè si no és que se xaparà formalment”. I afegeix, fent ús del famós símil usat per l'andalusa, que “si ella deia, amb raó, que el que calia era *cosir* després de l'1 d'octubre [en referència al comitè federal d'aquell dia on es forçà la dimissió de Sánchez] el que s'ha dedicat a fer posteriorment ha estat just el contrari, a rebentar més i més costures”. Amb aquestes, o unes altres, paraules és l'opinió majoritària entre els directius del PSIB, els socialistes que formen part del Govern i els seus entorns: no creuen que Díaz es presenti a liderar el PSOE i que això obrirà una

finestra d'oportunitat per evitar un xoc sagnant entre les dues ànimes del partit: “No sé si és més el meu desig que una anàlisi freda i racional, però crec que hi ha possibilitats que al final la cosa vagi per aquí, perquè si no...”, diu la consellera socialista consultada.

Faci el que faci finalment la *Sultana*, el PSIB es prepara per al congrés. Francesc Antich, senador i un dels secretaris de la comissió gestora federal, explica a aquest setmanari fa un mes que “el debat territorial serà la clau del futur congrés”, i això implicarà també la discussió “sobre l'estructuració orgànica del partit”. Els socialistes illencs tenen clar que plantaran cara obertament i frontalment a la concepció d'un PSOE uniformitzador i uniformitzat, sense matisos territorials, que és el que pensen que plantejarà el sector andalús. “Al capdavant és el que desitgen molts dels suports de Díaz; quan ataquen el PSC és justament això el que en el fons estan dient: voldrien trencar i crear una federació catalana del PSOE, imagina't què passaria aleshores amb el PSIB”, diu el membre del gabinet presidencial.

Així mateix el congrés “haurà d'afrontar un altre tema igual d'important, que hi està directament relacionat: quina relació volt tenir el partit amb Podemos?”, es demana una membre de l'entorn presidencial. “Tots sabem que el PSOE no tornarà a obtenir els percentatges de vot que va tenir el 2008, o com a mínim no serà així ni a curt ni a mitjà termini, aleshores què farà, estarà durant una dècada o més a l'oposició perquè és incapaç d'arribar a un acord amb Podemos? Això no és una estratègia seriosa”. En el mateix sentit, el membre socialista de l'executiu consultat es demana “com pot ser que hi hagi companys que diguin que no hem de negociar res amb els nacionalistes catalans? Negar-nos a pactar amb Podemos i amb els nacionalistes és un suïcidi que només serveix per beneficiar a la dreta”.

El PSIB, doncs, té ben clar quina ha de ser la seva posició en el futur congrés federal. Defensar aferrissadament tant

l'estructuració federal orgànica –real i no merament nominal– com al mateix temps insistir que només la “sortida federal” per Espanya evitarà un “xoc de trens” amb Catalunya, i, també, reivindicar de tombar tots els vetos a negociar amb Podemos i els nacionalistes.

La consellera de Presidència i portaveu del Govern, Pilar Costa, resumia la setmana passada per a aquest setmanari tot el que ha passat durant els darrers deu mesos: “A principi d’any teníem el govern al nostre abast i ara Rajoy és president altre pic, aquest és el verdader resultat de tantes línies vermelles que li posaren a Sánchez: que governa la dreta”. I conclou: “Em pareix que és hora que molts comencin a plantejar-se seriosament què volen per al futur del PSOE, perquè si continuem així malament anirem”.

Armengol i el 2019

Tots els consultats consideren que de la crisi del PSOE Francina Armengol “n’ha sortit molt reforçada, no sols com a líder política a Balears sinó també per la seva projecció estatal, la qual és molt superior a l’assolida per qualsevol altre líder del socialisme illenc anterior”, diu un membre del seu gabinet. Es podria argüir que és part interessada, i és ver, ho és, però és indubtable també que entre el mes de gener i ara Armengol ha adquirit un pes polític que no tenia quan va prendre possessió a finals de juny de 2015.

La continuada exposició mediàtica en els mitjans de Madrid per ser l’única presidenta autonòmica que ha donat suport a Sánchez, que ha lluitat fins al final a favor del “no és no” a Rajoy i que aposta a fons per l’estratègia de l’entesa amb Podemos –Pablo Iglesias digué dimarts de la setmana passada que “m’arriba bon *feeling* de Balears amb Francina Armengol”– i els nacionalistes l’han convertida en una veu de referència per al socialisme espanyol més esquerrà. Cap secretari general del PSIB anterior no va tenir tant de protagonisme en la política a Madrid, cap no ha tingut tanta projecció estatal.

Més important encara és que, tal com confirmen fonts del Govern, “ara més que mai l’aposta Francina és l’única que dóna garanties al PSIB per a les autonòmiques de 2019, ella no sols serà la cap de llista sinó que serà, de fet, tota la candidatura; serà l’única carta que ens hi



Armengol se sent reforçada i serà la carta única a la qual s’ho jugarà tot el PSIB per les eleccions autonòmiques de 2019.

jugarem perquè les sigles PSOE estaran d’aquí a dos anys i mig tan deteriorades com ara, o més i tot per ventura, així que la bandera Francina és la que ens pot donar la millor imatge i candidatura possible: prestigi, bona gestió, segell inequívocament esquerrà i capacitat d’ententament amb la resta de l’esquerra”.

Així les coses, el PSIB s’apresta a intensificar l’estratègia de *vendre* Armengol com la líder autòctona que, a banda de les sigles PSOE, més fa pels ciutadans de Balears –amb les seves reivindicacions davant del Govern de

Madrid les quals a partir d’ara “s’intensificaran, amb tota seguretat”, diu una de les fonts consultades– i, per una altra banda, com la candidata progressista que més garanties dóna perquè es pugui repetir un altre Govern d’esquerra.

Podria aquesta estratègia del PSIB tenir com a objectiu implícit que la candidatura de 2019 tan personalitzada en Armengol resti vots a Més i a Podem? La resposta queda a l’aire, tot i que el somriure a mode de contestació de les dues fonts a les quals es plantejà la qüestió ho deia tot. ●